

[Ømann.]

Men hvad så, hvis vi kigger lidt længere frem? Hvad så når den bundne opsparing skal tilbagebetales? Ja, så ligger det nok sådan, at man ikke har råd til at poste den ud i samfundet, og så er der nok forslag parat om, at man skal have restriktioner i form af begrænsning af købekraften, altså højere skatter, eller måske en ny bunden opsparing det ville jo blive rigtig morsomt. Men det, som er det onde i det, er jo, at denne bundne opsparing skal bruges til at betale og finansiere et nytteløst tilskud til arbejdsgiverne, nej, ikke nytteløst for dem, for det er lige ned i foret, men nytteløst for økonomien som helhed. Der er jo ingen, der tror, at det for alvor går til omkostningsdæmpning.

Det synes jeg stiller den perspektivløshed i relief, der er i kombinationen arbejdsgivertilskud-tvangsopsparing. Men jeg synes også, det stiller den omfordelingspolitik, det asociale, der ligger i forslaget i relief, for det er jo lønmodtagerne, der hovedsagelig skal bære byrderne ved den bundne opsparing. Den er jo baseret på og målt ud efter den skattepligtige indkomst, det mest kompromitterede begreb i dette land, sidst erklæret for uegnet til noget som helst af det udvalg, der beskæftiger sig med en samordning af skatter og sociale ydelser. Jeg forstår da godt, at forslagets fader, hr. Per Hækkerup, heroppefra undskyldte så mange gange, at det ikke blev bruttoindkomsten, der var grundlaget, men at det altså blev den skattepligtige indkomst, og at lønmodtagerne derved blev ramt særdeles hårdt.

Men hvis man nu ser almindelig politisk på det, synes jeg også, det ser så håbløst ud, så håbløst, at det kan give et oppositionsparti som mit adskillig grund til glæde. Hvad sagde valget? Valget sagde jo, at skatterne skulle ned, at skatterne i særdeleshed skulle ned for de mellemindkomster, som var så væsentlige for det produktive liv i Danmark; og så vælter man altså dette forslag ned over så at sige kernen i dansk produktionsliv, de fagorganiserede arbejdere, dem der virkelig er bærere af produktionen. Det var jo ikke lige det, de ventede sig, dengang de hørte på partiernes tale om nedsettelse af skatterne.

Jeg behøver vist ikke at tilføje, at min sympati for dette forslag kan ligge på et

meget, meget lille sted. Vi vil stemme imod det, men det skal ikke afholde os fra at forsøge på at tage nogle af de værste kanter af det i udvalget.

Jens Møller (KrF):

Det er nok ikke en hemmelighed for nogen, at kristeligt folkeparti ikke er vildt begejstret for lovforslaget om den bundne opsparing. Jeg skal ikke her komme med grundene til det; de er jo indtil fuldkommenhed nævnt af visse af de forrige talere her i dag.

Når vi alligevel er gået med til forslaget, er det fordi det er en del af en helhed, hvori der er mange gode elementer. Vi mener, at det er lykkedes for os at få nogle forbedringer ind i forslaget, få nogle ting frem, som burde frem, og få andre ting trukket lidt tilbage. Det, der for os har været det væsentlige i forslaget, har særligt været forholdet med hensyn til ægteskaberne, spørgsmålet om de tilfælde, hvor den ene af ægtefællerne blev hjemme og passede børnene i forhold til de tilfælde, hvor begge ægtefæller var udearbejdende. Her er det lykkedes at få skalaen lavet sådan, at op til 90.000 kr. i husstandsindkomst har man den samme tvungne opsparing, enten det er på den ene eller den anden måde.

Med hensyn til spørgsmålet om ægteskabet og de papirløse er der fra visse dele af pressen ført en propaganda, der har været noget ensidig. Det er der vel ikke noget at sige til, at pressen gør, men jeg vil godt indrømme, at jeg var noget skuffet, da jeg hørte, at et medlem af dette ting, nemlig fremskridtspartiets ordfører, ukritisk gentager, hvad der er blevet sagt i pressen uden at gøre sig den ulejlighed at se efter i bilaget til dette forslag. Der vil man nemlig kunne se, at vi har forsøgt på at få en balance i forholdet.

Det er rigtigt, at i den ene ende, nemlig de steder, hvor de to ægtefæller tjener lige meget, vil det blive til fordel for de papirløse. Men samtidig er det også sådan, at når vi kommer hen i den anden ende, hvor det kun er den ene af de to parter i forholdet, der tjener pengene, vil det være til fordel for ægteparret. Der er altså tale om en balance, og en sådan balance vil naturligvis altid kunne udnyttes, hvis man nøjes med at beregne sine eksempler i den ene ende.